

# Oříšek pro Popelku

Karel Gott

Popelko, zapomeň jak bolí  
celou noc přebírat jen hrách,  
holoubek letí k tobě z polí,  
a - pohled - sedá na tvůj práh.

Oříšek, co ti složil k nohám,  
otevři, dítě bláhové,  
oříšku neubude, a co je uvnitř, bude  
tvé, to všechno bude tvé.

Oříšek malý vcelku, oříšek pro Popelku,  
dobře, že někde v světě zrál,  
že dal ti zlaté šaty, střevíčky padly a ty  
mohlas` jít na svůj první bál.

Však od těch dob už není takový k nalezení,  
marně se toulám podhradím,  
až projdu trním, hložím,  
snad ti ho k nohám složím,  
jestli o něj cestou zavádím.

Snad ještě dodnes někde, kdo ví,  
Popelka hrášek přebírá  
a proto chodím, hledám v křoví  
a les mi náruč otvírá.

Oříšek ne a ne však najít  
a ona truchlit musí dál,  
oříšek na větývce, rád bych té smutné dívce  
dal, tak rád bych jí ho dal.

Oříšek malý vcelku, oříšek pro Popelku,  
já vím, že někde jistě zrál,  
abys` ty, Popelko má, co sama pláčeš doma  
mohla jít na svůj první bál.

Oříšek popelavý, možná, že mám ten pravý,  
mám nebo nemám, těžko říct.  
Nejdřív se rozbít musí, a to já netroufnu si,  
bojím se, že uvnitř není nic.

Bojím se, že uvnitř není nic.